

POSTANOWIENIE

Dnia 9 września 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jerzy Kwaśniewski

w sprawie z powództwa Elektrociepłowni A. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością
przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki
o nałożenie kary pieniężnej,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 9 września 2011 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie
z dnia 24 listopada 2010 r.,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Uzasadnienie

Decyzją z dnia 31 grudnia 2008 r., Prezes Urzędu Regulacji Energetyki (dalej jako: "Prezes URE" lub "pozwany") orzekł, że: A. - Elektrociepłownia Spółka z o.o. (obecnie Elektrociepłownia A. Spółka z o.o.; dalej jako: "powód" lub "przesiębiorstwo energetyczne") nie wywiązała się w II półroczu 2007 r. z określonego w art. 9a ust. 8 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne – Dz.U. z 2006 r., Nr 89, poz. 625 ze zm. - (w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 lipca 2007 r.) obowiązku uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi URE świadectw pochodzenia z kogeneracji, o których mowa w art. 9l ust. 1 Prawa energetycznego, dla energii elektrycznej wytworzonej w jednostkach kogeneracji znajdujących się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej

albo uiszczenia opłaty zastępczej obliczonej w sposób określony w art. 9a ust. 8a Prawa energetycznego (pkt 1.); za to działanie wymierzył powodowi karę pieniężną w kwocie 39.727,09 zł, tj. w wysokości 1,52% przychodu z działalności koncesjonowanej, osiągniętego w 2007 r. (pkt 2.).

Odwołanie od powyższej decyzji wniosło przedsiębiorstwo energetyczne.

Wyrokiem z dnia 1 lutego 2010 r. Sąd Okręgowy – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Warszawie zmienił zaskarżoną decyzję w pkt 2 w ten sposób, że zmniejszył wysokość nałożonej kary do kwoty 5.000 zł.

Od powyższego wyroku apelację wniósł pozwany Prezes URE.

Wyrokiem z dnia 24 listopada 2010 r. Sąd Apelacyjny w Warszawie na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację.

Wyrok Sądu Apelacyjnego zaskarżył skargą kasacyjną Prezes URE.

W ramach podstawy materialnoprawnej (art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c.) zarzucono:

a) błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie art. 20 ustawy z dnia 8 stycznia 2010 r. o zmianie ustawy – Prawo energetyczne oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 21, poz. 104; dalej jako: “Ustawa zmieniająca”);

b) błędne zastosowanie art. 56 ust. 6a ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (Dz.U. z 2006 r. Nr 89, poz. 625, ze zm.) w brzmieniu z dnia 11 marca 2010 r. w związku z art. 20 Ustawy zmieniającej do sprawy zakończonej decyzją Prezesa URE z dnia 31 grudnia 2008 r.

W ramach podstawy procesowej (art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c.) zarzucono naruszenie art. 316 § 1 k.p.c. przez jego błędne zastosowanie w postępowaniu apelacyjnym i przyjęcie, że zmiany w ustawie - Prawo energetyczne wprowadzone Ustawą zmieniającą w tym wprowadzające art. 56 ust. 6a, są zmianami, które wpływają na stan prawny w niniejszej sprawie.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano na dwa ściśle ze sobą związane zagadnienia prawne.

Chodzi o budzącą wątpliwość wykładnię art. 20 Ustawy zmieniającej, w zakresie w jakim dotyczy użytego w tym przepisie pojęcia “sprawy” i potrzeby wyjaśnienia: “czy norma intertemporalna zawarta w tym przepisie ma zastosowanie jedynie do spraw administracyjnych wszczętych, ale nie zakończonych przed

Prezesem URE, czy ma ona zastosowanie również do spraw sądowych, które w dniu 11 marca 2010 r. toczyły się na skutek złożenia odwołania od decyzji Prezesa URE”.

Wiąże się z tym istotne zagadnienie prawne sprawy: “czy przepis art. 56 ust. 6a ustawy - Prawo energetyczne, wprowadzony w życie w dniu 11 marca 2010 r., może mieć zastosowanie w sprawie wszczętej na skutek odwołania od decyzji Prezesa URE, wydanej w dniu 31 grudnia 2008 r. (a więc ponad rok przed jego wejściem w życie) a nie zakończonej prawomocnym wyrokiem przed 11 marca 2010 r.”.

W argumentacji dotyczącej istnienia przedstawionej wątpliwości podniesiono, że Sądy powszechne niejednokrotnie orzekały, że nie ma podstaw do uchylenia czy zmiany przez Sąd Okręgowy decyzji administracyjnej, która w chwili wydania była prawidłowa, (por. wyroki Sądu Apelacyjnego z dnia 28 marca 2007 r., sygn. akt VI ACa 1201/06 oraz z dnia 12 kwietnia 2007 r., sygn. akt VI ACa 1288/06).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Okręgowy – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów oraz Sąd Apelacyjny rozpoznają sprawy z odwołania od decyzji organów regulacyjnych merytorycznie, zatem muszą brać pod uwagę stan faktyczny i prawny istniejący w chwili orzekania (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 marca 2010 r., III SK 40/09 – Lex nr 585839).

Art. 20 ustawy z dnia 8 stycznia 2010 r. o zmianie ustawy – Prawo energetyczne oraz o zmianie niektórych innych ustaw stanowiący, że do spraw wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy ustawy nowej odnosi się również do tych przepisów – jak w sprawie niniejszej art. 56 ust. 6 a Prawa energetycznego – które modyfikują dotychczasową normę określającą warunki “represji administracyjnej” za niewykonanie określonych obowiązków przez przedsiębiorstwo energetyczne. Jeżeli ustawodawca łagodzący “represję prawnoadministracyjną” (podobnie do “represji prawnokarnej”) nakazuje stosowanie ustawy nowej (łagodniejszej) w sprawie niezakończonej, to przesądza w ten sposób o jej działaniu wstecz – w

stosunku do stanu rzeczy z chwili spełnienia przesłanek odpowiedzialności. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej nie przedstawiono żadnego argumentu, który uzasadniałby wątpliwości, że nie jest sprawą niezakończoną w rozumieniu art. 20 ustawy zmieniającej, sprawa w której toczy się postępowanie odwoławcze według przewidzianego trybu zaskarżenia decyzji organu regulacyjnego.

Stwierdzając, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia skargi, określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c.